

A Sivataq
Lándzsája

A Démon-ciklus
második kötete

A Rovásember folytatása

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

Démon-ciklus 2.
A Sivatang
Lándzsája

Daninek és Cassie-nek

PROLÓGUS

Elmedémonok

v. u. 333 tele

A Z ÚJHOLD ELŐTTI ÉJSZAKA legsötétebb óráira járt az idő, amikor az ezüstös égi korongnak még egy szelete sem látszott. Egy facsoport sűrű ágai alatt, ahol teljes sötétség honolt, egy gonosz jelenés szivárgott elő a föld mélyéből.

A füstszerű gomolyagból lassan két hatalmas démon öltött testet. Durva bőrük barna és göcsörtös volt, mint a fák kérge. Több mint három méter magasak voltak, görbe karmaik mélyen belevájtak az erdő megfagyott, ágak és tűlevelek borította földjébe. Mély hangon morogva pillantottak körbe fekete szemeikkel.

Miután nem láttak semmi szokatlant, szétváltak, és ugrásra készen lekuporodtak hátsó lábaikra. Mögöttük a sötétség még jobban elmélyült: a romlottság jelenléte tovább feketítette az árnyékos részt, ahogy két újabb ködszerű alak öltött testet a fák alatt.

A két jövevény karcsú volt, magasságuk alig érte el a másfél métert, puha, szénfekete bőrük pedig meglepően különbözött hatalmas rokonaik göcsörtös páncélzatától. Vékony ujjaik végén a karmok felettébb törékenynek tűntek: olyanok voltak, mint az aszszonyok hosszú körmei. Éles, de rövid fogaik csak egyetlen sorban ültek tompa pofájukban.

A démonoknak nagy, duzzadt feje, héj nélküli, magasan ülő szemek és kúpszerű koponyája volt. A fejük tetejét bütykös és bőrszerű

hús borította, ami ütemesen hullámozott rövid, csökevényes szarvaik között.

A két lüktető homlokú magúr néhány pillanatig egymásra meredt, és kettőjük között hirtelen megremegett a levegő.

A nagyobbik démonok egyike mozgást vett észre a bokrok aljában. Ijesztő gyorsasággal kapott oda, és egy patkányt húzott elő rejtékhelyéről. A magúr kíváncsian az arcához emelte az apró rágcsálót. Miközben a lény az állatot vizsgálta, pofája a patkányéhoz hasonlóvá alakult: bajuszos orra izgett-mozgott, alatta pedig két nagy metszőfog nőtt ki a szájából. A démon kidugta a nyelvét, hogy meggyőződjön a fogak élességéről.

Az egyik karcsú démon az átalakult magúr felé fordult, majd homloka nagyot lüktetett. A hatalmas tükördémon egyetlen mozdulattal kibelezte a patkányt, és félredobta. A magúrhercegek parancsára a két másik lény hatalmas széldémonná alakult.

Az elmedémonok felszisszentek, amikor kiléptek a fák sűrű sötétjéből, és a csillagok fénye a bőrükre vetült. A lények lehelete látszott a hidegben, de őket ez szemmel láthatóan nem zavarta. Karos lábaikkal a tükördémonok felé lépkedtek a hóban. A szárnyas óriások lekuporodtak, hogy a magúrhercegek a hátukra tudjanak ülni, majd elrugaszkodtak és felröppentek.

Észak felé repültek, és közben rengeteg dolgozó felett elsuhan-
tak. A kicsi és a hatalmas démonok egyaránt a földhöz lapultak, amikor a magúrhercegek elrepültek a fejük felett, majd mindanyian megindultak, hogy kövessék a levegőben vibráló hívásukat.

A tükördémonok egy magas dombon szálltak le, az elmedémonok pedig lecsúsztak róluk, és szemügyre vették az alatt elterülő tájat. A síkságon egy hatalmas sereg vert tábornok: fehér sátrak pötytyözték a tájat, ahol az összetaposott hó keményre fagyott sárrá vált.

A sátrak mellett nagy, púpos állatok voltak kikötve mágikus körökben, és mindegyiket takarók védték a hidegtől. A tábornok erős rovasok védték, és fekete ruhás katonák járőröztek körülötte. Az elmedémonok még a domb tetejéről is megéreztek a harcosok rovasozott fegyvereinek hatalmát.

A tábor rovásain kívül tucatnyi dolgozó teteme hevert, arra várva, hogy a hajnali nap fénye elhamvassza őket.

Először a lángdémonok értek fel a dombtetőre, ahol a magúrhercegek váraoztak. A jövevények tisztas távolságot tartottak tőlük, és hűségüknek hangot adva rikoltozva táncolni kezdtek.

Az elmedémonok feje lüktetni kezdett, és a dolgozók elcsendesedtek. Halálos csend borult az éjjeli tájra, miközben a démoni sereg a hercegek hívására a dombhoz gyűlt. A láng- és fadémonok egymás iránt érzett utálatuk ellenére egymás mellett álltak, a magasban pedig széldémonok köröztek.

Az elmedémonok nem vettek tudomást a gyülekező magúrokról. Lüktető fejjel figyelték az előttük elterülő síkságot. Egy pillanattal később az egyikük rápillantott a tükördémonára, hogy a tudtára adja akaratát. A lény húsa azonnal meglágyult és növekedni kezdett, míg fel nem vette egy kődémon alakját. A hatalmas magúr elindult lefelé a dombról, nyomában az összegyűlt dolgozókkal.

A két herceg és a velük maradt tükördémon a magaslatról figyelte az eseményeket.

Amikor a magúrok az éj leple alatt a tábor közelébe értek, a tükördémon megállt, és intett a lángdémonoknak, hogy menjenek előre.

Az ő fajtájuk volt a legkisebb és a leggyengébb a magúrok között. A lángdémonok szeme és szája vörösen izzott a testükben rejlő tűztől. Az örök azonnal észrevették őket, de az apró dolgozók fűgén mozogtak. Mielőtt még az emberek riadót fújhattak volna, a lángdémonok már a rovásoknál voltak, és tüzet köpködtek.

A lángcsóvák sisteregve szétfoszlottak, ahogy a mágikus védőfalhoz értek, de a dolgozók az elmedémonok parancsára inkább a rováskörön kívül felhalmozott óra összpontosították köpéseiket. A tűz azonnal forró gőzzé változtatta a havat. Az örök biztonságban voltak a rovások mögött, de a felszálló forró, sűrű pára még lepelleken át is csípte a szemüket, és nehézzé tette számukra a légzést.

Az egyik őr egy csengőt rázva átrohant a táboron. Amíg ő riadóztatta a katonákat, társai félelmet nem ismerve kiszaladtak a rováskör védelméből és felnyársalták fegyvereikre a legközelebb eső lángdémonokat. Mindenfelé szikraeső villant fel, ahogy a lándzsák hegye átütötte a magúrok éles, egymásra illeszkedő pikkelyeit.

A többi démon oldalba támadta az őrköt, de a katonák egységként harcoltak, és rovásos pajzsaikkal védték egymást. A tábor mélyéről kiáltások hallatszottak: a riadóztatott katonák a csata helyszínére igyekeztek.

A sötétség és a kavargó gőz fedezékében a tükördémon továbbvezényelte seregét. Az egyik pillanatban az őrök még diadalmasan kiáltottak, a következőben pedig rémülten kiabáltak, amikor a démonhorda előtűnt a ködből.

A tükördémon könnyedén leterítette az elsőként eléje kerülő katonát. Farkának suhintásával elgáncsolta a férfit, majd megragadta a földre zuhanó harcos lábát. A lény meglódította a tehetetlen katonát: gerince akkorát reccsent, mint egy ostor. A tükördémon a holttesttel csapta széjjel azokat a szerencsétlen embereket, akik következőként a szeme elé kerültek.

A többi dolgozó is ott volt a nyomában, de ők csak kisebb sikereket értek el. A néhány megmaradt ört könnyedén letéperték, de a magúrok többsége nem használta ki az így szerzett előnyt. Értékes időt veszítettek azzal, hogy nekiláttak szétmargangolni az elesett katonákat, ahelyett hogy a harcosok következő ellentámadására készültek volna fel.

Egyre több fekete ruhás férfi rohant ki a táborból. Azonnal oszlopokba rendeződtek, és gyorsan, brutális hatékonysággal aprították a magúrok seregét. Fegyvereik és pajzsaik rovászása újra és újra felvillant az éjszakai sötétségben.

A dombtetőn álló elmedémonok szenvtelenül nézték, ahogy a dolgozók sorra hullanak az ellenség csapásai nyomán. Egyikük feje nagyot lüktetett, miközben parancsot küldött a harcmezőn lévő tükördémonnak.

A kődémon alakjában küzdő magúr ekkor a tábornak védő rováspóznák felé hajította a kezéből lógó hullát, amivel rést ütött a

védelman. A domb felől újra remegés érkezett a levegőn át, és a többi magúr azonnal abba hagyta a küzdelmet a harcosokkal: mind beözönlöttek a rováskör hézagán át az ellenfél táborába.

A katonákat váratlanul érte a dolog. Amikor megfordultak, mindenfelé égő sátrakat láttak, amiket a rohangáló lángdémonok gyújtottak fel, és hallották asszonyaik és gyermekeik sikolyát, ahogy a nagyobb magúrok áttörték a megperzselt és felgyújtott belső rovásköröket.

A harcosok kiáltozva rohantak szeretteik felé. A rendezettség utolsó szikrája is eltűnt soraikból. Az összehangolt, sérthetetlen egységek pillanatok alatt ezernyi apró lényre oszlottak szét, amik könnyen prédául estek a magúroknak.

Úgy tűnt, hogy az egész tábort lerohanják és leégetik a démonok, de akkor a központi sátorból előlépett egy férfi. A többi harcoshoz hasonlóan ő is fekete ruhát viselt, de az ezen hordott köpenye és fejkendője hófehér volt. Fején aranykorona díszlett, kezében pedig egy hatalmas, ragyogó fémből készült lándzsát tartott. A fehér ruhás harcos látványától mindkét elmedémon felszisszent.

Többen felkiáltottak a férfi érkezésére. A magúrhercegek gúnyosan nézték, ahogy a katonák primitív morgásokkal és ugatásokkal beszéltek egymáshoz, de a jelek egyértelműek voltak. A többi férfi mind dolgozó volt, a fehér ruhás pedig az ő elméjük.

A jövevény irányítása alatt a harcosoknak eszébe jutott a hivatásuk, és újra visszarendeződtek korábbi egységeikbe. Az egyik csapat az áttört rováskört hozta helyre, két másik a tüzeket oltotta, egy újabb pedig a fegyverteleneket kísérte biztonságba.

A védelem helyreálltával a megmaradt katonák visszasiettek a táborba. A démonok nem bírták sokáig folytatni velük a harcot. A tábort percek alatt annyi magúr tetem borította be, mint a rováskörön kívül eső részt. A kődémon alakját felvevő tükördémon volt az utolsó életben maradt magúr. A lény túl gyors volt ahhoz, hogy a katonák felnyársalhassák, de a pajzsokon sem tudott volna áttörni anélkül, hogy nem fedje fel valódi enjét.

A dombtetőről újabb lüktetés érkezett, és a tükördémon hirtelen testetlen, sötét árnyékká vált, és a tábor rováskörében lévő apró résen

át elszökött a harctérről. A katonák még akkor is őt keresték, amikor a démon újra elfoglalta helyét mestere oldalán.

A két karcsú magúrherceg percekig állt mozdulatlanul a domb tetején, és halk rezgésekkel értekeztek egymással. Kis idő múlva mindketten észak felé fordultak, ahol a hírek szerint a másik emberi elme lakozott.

Az egyik magúrherceg a tükördémonjához lépett, ami időközben hatalmas széldémonná alakult, és felsétált annak kinyújtott szárnyán a hátára. Miközben a páros eltűnt az éjszakai égen, a másik elmedémon megfordult, és tekintetét végigjáratta az ellenség füstölő táborán.

I. RÉSZ

Dicstelen diadal

1. FEJEZET

Rizon

v. u. 333 tele

RIZON VÁROSÁNAK FALÁT NYILVÁN TRÉFÁNAK SZÁNTÁK. Épp csak három méter magas volt, és egy méter vastag. Az egész városnak gyatrább volt a védelme, mint a damajik tucatnyi palotájáé. Az Őrszemeknek még acélozott létráikra se volt szükségük. A legtöbben egyszerűen felszökkentek, megkapaszkodtak az alacsony várfal peremében és felmásztak rá.

– Az ilyen gyenge és hanyag népek megérdemlik, hogy leigázzák őket – mondta Hasik. Jardir feleletként csak mordult egyet.

Jardir elit seregének előőrse az éj leple alatt érkezett a városhoz. A Rizont körülvevő, parlagon hagyott, hófedte mező csak úgy ropogott az ezernyi menetelő szandáltól. Amíg a zöldvidékiek a rovásaik mögött reszkettek, a kráziaiak átmasíroztak a démonfertőzte éjszakán. Még a magúrok is tisztos távolságot tartottak a Szent Harcosok menetétől.

A leples-köpenyes katonák a város előtt gyülekeztek, de nem lendültek azonnal támadásba. Éjjel soha nem támadtak férfiakra. Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek az égen, a kráziaiak leengedték fejükről a lepleiket, hogy ellenfeleik láthassák az arcukat.

Néhány rövid jajdulás hallatszott, ahogy az Őrszemek leteperték a kapunál álló őrköket. A hatalmas ajtószárnyak nyikorogva kitérültek, utat engedve Jardir seregének. Egy pillanat múlva hatezer üvöltő dal'Sharum harcos özönlött be a városba.

Mielőtt a rizoniak észbe kaphattak volna, a kráziaiak már rájuk rúgták az ajtókat, kirángatták a férfiakat az ágyukból és meztelenül kipenderítették őket a hóba.

Rizon városát végtelen termőföldek vették körül, így jócskán népesebb helység volt Kráziánál, de az itteni férfiak nem harcosokként éltek. Úgy hullottak Jardir katonái előtt, mint fű a kasza nyomán. Akik ellenálltak, azoknak szétszakították az izmait és eltörték a csontjait. Akik vissza akartak vágni, azokat megölték.

Jardir szomorúan figyelte mindezt. Minden férfi, akit most megnyomorítanak vagy megölnék, nem lelhet már dicsőségre a Sharak Kában, a Nagy Háborúban, de ezt a gaztettet most muszáj elkövetni. Nem formálhatja az északi férfiakat fegyverre a démonok elleni harchoz, ha előbb nem edzi meg őket úgy, mint ahogy a kovács kalapácsa a lándzsahegyet.

Eközben asszonyok sikoltoztak, akiket Jardir katonái épp egészen más módon edzettek. Egy újabb szükséges gaztett. A Sharak Ka ideje egyre közeledik, és a harcosok jövő nemzedékeinek férfiak sarjaiból kell majd állnia, nem pedig gyávákéból.

Kis idő múlva Jayan, Jardir fia térdre ereszkedett előtte a hóban. Lándzsájának hegye vértől vöröslött.

– A városközpont a miénk, apám – mondta Jayan.

– Ha a központ a miénk, miénk az egész környező síkság is – bólintott Jardir.

Jayan jól teljesítette első parancsnoki megbízását. Ha démonok ellen küzdöttek volna, Jardir maga vezette volna a rohamot, de nem akarta Kaji Lándzsáját emberi vérrel bemocskolni. Jayan ugyan még fiatal volt a kapitányi fehér köpeny viseléséhez, de ő volt Jardir elsőszülöttje, és a Szabadító véreből származott. A fiú erős volt, nem ismerte a fájdalmat. A harcosok és a vallási vezetők egyaránt tisztelettel bántak vele.

– Sokan elmenekültek – szólalt meg Asome a bátyja mögé lépve. – Figyelmeztetni fogják a falvakat, és az ottaniak szintén futni fognak az Evejah tisztító törvénye elől.

Jardir Asoméra nézett. Az alacsony, karcsú fiú egy évvel volt fiatalabb Jayannál. Fegyver és páncél helyett a damák fehér köpenyét

viselte, de Jardirt ez nem tévesztette meg. Másodszülött fia egyértelműen becsvágyóbb és veszélyesebb volt bátyjánál, ők ketten pedig több tucatnyi fiatalabb testvérüket is felülmúlták.

– Egyelőre meneküljenek csak – mondta Jardir. – Az éléskamráikat hátrahagyták, és a falakon túl csak a puha hó fogadja őket, ami télen az itteni zöld mezőket borítja. A gyengék meg fognak halni, így nem kell vesződnünk a megölésükkel, az erőseket pedig idővel az igám alá hajtom. Derék munka volt, fiaim. Jayan, küldj embereket, hogy keressenek a foglyoknak megfelelő szállást, hogy meg ne fagyjanak! A fiúkat különítsék el a *Hannu Pasbra*! Ha kiverjük belőlük az északi puhányságot, néhányuknak talán sikerül felülmúlni az apjukat. Az erőseket aztán feláldozzuk a harcokban, a gyengék pedig rabszolgák lesznek. A termékeny korú nők pedig utódokat szülhetnek.

Jayan a mellkasához csapta az öklét, majd bólintott.

– Asome, adj jelt a többi *damának*, hogy kezdhetik! – mondta Jardir, fehér köpenyes fia pedig szintén bólintott.

Jardir Asomét nézte, aki elindult teljesíteni a parancsot. A damák elterjesztik Everam szavát a chinek között, és azoknak, akik nem hajlandók a szívükbe fogadni azt, a torkukon kell letuszkolni majd.

Szükséges gaztett.

Aznap délután Jardir annak a kastélynak a vastag szőnyegein járkált fel-alá, amit rizoni lakosztályának jelölt ki. Kráziai palotáihoz képest szánni való hely volt, de a Sivatag Lándzsája elhagyása után a férfi hónapokig sátrakban aludt, így most élvezte a civilizált környezetet.

Jardir jobb kezében ott díszelgett Kaji lándzsája, amit sétatobtként használt. Támaszra persze nem volt szüksége, de az ősi fegyvernek köszönhette hatalomra kerülését, így azt mindig magánál tartotta. A fegyver nyelének vége minden lépésnél nagyot puffant a padlón.

– Abban késik – szólalt meg Jardir. – Még ha hajnalhasadta után indult is útnak a nőekkel, akkor is ide kellett volna már érnie.

– Soha nem fogom megérteni, miért tűröd meg azt a khaffitot magad körül, apám – mondta Asome. – Már azért meg kellett volna ölni azt a disznóevőt, amiért rád merete emelni a tekintetét, és te mégis úgy hallgatsz a tanácsaira, mintha egyenrangú tagja lenne az udvarodnak.

– A khaffitoknak maga Kaji osztotta ki a hozzájuk méltó feladatokat – felelte Jardir. – Abban mindenkinél többet tud a zöld vidékekről, és egy bölcs vezérnek fel kell használnia az ilyen tudást.

– Mégis, mit érdemes tudni? – szólalt meg Jayan. – A zöldvidékiek mind gyávák és gyengék, aligha jobbak a khaffitoknál. Még arra sem méltóak, hogy szolgasorba hajtsuk őket.

– Ne harsogd így azt, hogy mindent tudsz! – mondta Jardir. – Csak Everam tudhat mindent. Az Evejah arra tanít minket, hogy ismerjük meg ellenségeinket, és az északiakról nagyon keveset tudunk. Ha be akarom vonni az ittenieket a Nagy Háborúba, nem pusztán megölnöm vagy uralnom kell őket, hanem meg is kell értenem. S mondd, ha a zöld vidékek népei nem jobbak a khaffitoknál, ki más magyarázhatná el jobban az észjárásukat, mint egy khaffit?

Ekkor valaki kopogott az ajtón, és egy pillanattal később Abban sántikált be a szobába. Mint mindig, a kövér kereskedő díszes, nőies selyemruhát és bundát viselt. Rikító megjelenése mintha szándékos sértés lett volna a szigorú damák és a dal'Sharumok számára.

Az örök kigúnyolták és lökdösték az előttük elhaladó Abbant, de egyikük se mert a férfi útjába állni. Gondolhattak róla bármit is, a kereskedő feltartása Jardir haragját váltotta ki, és erre egy harcos se vágyott.

A béna lábú khaffit mankóra támaszkodva bicegett Jardir trónja elé. A hideg ellenére Abban vörös, pufók arcán izzadság gyöngyözött. Jardir undorodva nézte a kereskedőt. Egyértelmű volt, hogy Abban fontos híreket hozott, de ahelyett, hogy rögtön beszámolt volna róluk, csak állt ott és lihegett.

– Mi az hát? – csattant fel türelmét vesztvé Jardir.

– Tenedd kell valamit! – mondta végre Abban. – Felégetik a magtárakat!

– Micsoda? – mordult fel Jardir, majd talpra ugrott, és megragadta Abban karját, olyan erővel, hogy a férfi feljajdult. – Hol?

– A város északi felén – felelte Abban. – A bejáratától látni lehet a füstöt.

Jardir kirohant az épület bejárati lépcsőjére, és azonnal meg is pillantotta a füstoszlopot.

– Menj! – mondta Jayannak. – Oltsátok el a tüzet, azután hozd elém a felelősöket!

Jayan bólintott, és végigrohant az utcán. A tapasztalt harcosok úgy szegődtek a nyomába, mint az alakzatban repülő madarak. Jardir újra Abbanhoz fordult.

– Szükséged lesz a gabonára, ha élelmezni akarod az embereket télen – szólalt meg Abban. Minden szemre, minden morzsára. Figyelmeztettelek erre.

Asome hirtelen előrelendült, megragadta Abban csuklóját és a férfi háta mögé csavarta a karját. A kereskedő feljajdult.

– Nem beszélsz ilyen hangon a Shar'Dama Kával! – morogta Asome.

– Elég! – mondta Jardir.

Asome elengedte Abbant, ő pedig azonnal térdre rogyott. Mindkét kezét a lépcsőre helyezte, homlokát pedig közéjük hajtotta.

– Tízezer bocsánat, Szabadító – mondta a férfi.

– Emlékszem, hogy gyáva módon azt javasoltad, hogy ne vonuljunk az északi hidegbe – vetette oda Jardir a földön reszkető Abbannak. – Én viszont nem fogok tovább késlekedni Everam küldetésével holmi jeges homokvihar miatt. – A férfi lerúgta a havat a lépcsőről. – Ha élelemre lesz szükségünk, majd elvesszük azt a környék chinjeitől, akik mindenben bővelkednek.

– Persze, Shar'Dama Ka – motyogta Abban a lépcsőnek.

– Túl sokat időztél az érkezéssel, khaffit. Keresd elő nekem a foglyok közül a kereskedői kapcsolataidat!

– Már ha egyáltalán még élnek – mondta Abban. – Több száz halott hever az utcákon.

– Jobban kellett volna sietned – felelte vállat vonva Jardir. – Menj, faggasd ki a kereskedőket és találj meg az itteniek vezetőit!

– A damák abban a pillanatban megöletnének, hogy egyetlen parancsot kiejtenék a számon, még ha azt a te nevedben is teszem, nagy Shar'Dama ka – válaszolta Abban.

Ez igaz volt. Az Evejah törvényei szerint, ha egy khaffit parancsolni mert a feljebbvalóinak, helyben ki kellett végezni, és sok férfi irigyelte Abbant, amiért ilyen közel állt Jardirhoz, és a többségük örült volna a halálának.

– Asomét is elküldöm veled – mondta végül Jardir. – Úgy még a legfanatikusabb damák se mernek majd szembeszállni veled.

Abban elsápadt, amikor Asome feléje lépett, de végül bólintott.

– Ahogy a Shar'Dama Ka kívánja – felelte.

2. FEJEZET

Abban

v. u. 305–308

JARDIR KILENCÉVES VOLT, amikor a dal'Sharumok elvitték őt az édesanyjától. Még a kráziai szokásokhoz képest is fiatal volt, de a Kaji törzs sok katonát elvesztett abban az évben, és muszáj volt megerősíteniük csapataikat, mielőtt még a többi törzs bemezős-kedne az ő területükre.

Jardir három húgával és az édesanyjával, Kajivah-val osztozott egyetlen szobán a kiszáradt kúthoz közeli Kaji szegénynegyedben. Apja, Hoshkamin, két évvel korábban harc közben elesett: a Majah törzs emberei ölték meg egy kútért vívott csata során. A szokások szerint az elhunyt katona feleségeiről és gyermekeiről valamilyen harcostársának kellett gondoskodnia a továbbiakban, viszont Kajivah egymás után három lányt hozott a világra, ami rossz ómennek számított, így egy férfi se fogadta be őt a házába. Egy szerény ételadagból éltek, amit a törzs damái utaltak ki nekik, és bár semmijük sem volt, egymásra mindig számíthattak.

– Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, most velünk jössz a Kaji'sharajba, hogy megtaláld a Hannu Pasht, az utat, amit Everam jelölt ki neked – mondta Qeran kiképzőmester. Társa, Kaval ott állt mellette az ajtóban. A két magas harcos vészjósloán festett fekete kaftánjában és vörös leplében, a kiképzőmesterek szokásos viseletében. Rezzentelenül nézték, ahogy Jardir anyja zokogva átöleli a fiát.

– Mostantól te vagy a férfi a családban, Ahmann – mondta Kajivah. – Csak te maradtál nekem és a húgaidnak.

– Igen, anyám – ígérte Jardir. – Nagy harcossá fogok válni, és palotát építék nektek.

– Kétségem sincs felőle – felelte a nő. – Az emberek azt hiszik, meg vagyok átkozva, amiért három lányt szültem utánad, de én tudom, hogy Everam olyan remek fiúval áldotta meg a családját, akinek nem lesz szüksége fivérekre. – Kajivah szorosan magához ölelte Jardirt. A fiú arca nedves lett anyja könnyeitől.

– Elég a sírásból! – szólalt meg Kaval kiképzőmester. Megragadta Jardir karját, és elhúzta őt a nőtől. A fiú húgai nézték, ahogy a katonák elvezetik őt a kicsi lakószobából.

– Mindig így megy ez – jegyezte meg Qeran. – Az anyák nem tudnak megválni a fiaiktól.

– Nincs férfi, aki gondoskodna anyámról – felelte Jardir.

– Nem mondtuk, hogy megszólalhatsz, fiú! – mordult fel Kaval, és jól rávágott Jardir tarkójára. A fiú elfojtott egy jajdulást, miközben térdre zuhant a homokköves utcán. Szíve azért kiáltott, hogy visszavágjon, de fékezte magát. A Kaji törzsnek szüksége volt ugyan harcosokra, de a dal'Sharumok egy ilyen sértésért olyan könnyedséggel vetnének véget az életének, mintha csak egy skorpió lenne, amire rátaposnak.

– Krázia minden férfia gondoskodik róla – felelte Qeran az ajtó felé bólintva. – Mindegyikük a vérét ontja éjjelenként a védelméért, míg ő a haszontalan fiát siratja.

Befordultak egy sarkon és továbbhaladtak a Nagy Bazár felé. Jardir ismerte az odavezető utat, mert gyakran meglátogatta a piacot, bár soha nem volt pénze. A levegő szédítő volt a fűszerek és parfümök illatától. Jardir szívesen nézegette a fegyverkovácsok bódéiban díszelgő lándzsákat és íves kardokat. Néha megküzdött a többi fiúval, hogy felkészítse magát a harcosévekre.

A dal'Sharumok ritkán látogattak el a bazárba, mert az ilyen helyeket alantásnak tartották. A nők, gyerekek és khaffitok sietve elálltak a kiképzőmesterek útjából. Jardir figyelte a harcosok lépteit, és megpróbált velük egy ütemben haladni.

„Egy napon majd az én utamból iszkolnak el így az emberek”, gondolta.

Kaval rápillantott egy krétás palatáblára, majd felnézett egy hatalmas, színes lobogókkal tarkított sátorra.

– Ez lesz az – mondta, Qeran pedig válaszként mordult egyet. A kiképzőmesterek félrehajtották a bejárati leplet és beléptek, anélkül, hogy jelezték volna érkezésüket, Jardir pedig követte őket.

A szőnyeges padlójú sátorban tömjén illata terjengett, és tele volt selyempárnák halmaival, faliszőnyegek tucatjaival, festett fazekas-edényekkel és egyéb kincsekkel. Jardir végighúzta az ujját egy tekercs selymen, és megborzongott az anyag simaságától.

„Anyám és a húgaim ilyen viseletet érdemelnének”, gondolta a fiú. Lenézett koszos és elnyútt barna nadrágjára és mellényére. Alig várta a napot, hogy végre magára ölthesse a harcosok fekete ruháját.

A pultnál álló nő felsikoltott, amikor megpillantotta a kiképzőmestereket. Épp sikerült az arca elé húznia a kendőjét, mielőtt Jardir rápillantott.

– Omara vah’Haman vah’Kaji? – kérdezte Qeran. A nő bólintott; szeme elkerekedett a félelemtől.

– A fiadért, Abbanért jöttünk – folytatta Qeran.

– Nincs itt – felelte Omara. Egyedül a szemét és reszkető kezeit lehetett látni, vastag, fekete ruhája minden mást eltakart. – Elküldtem őt ma reggel árut hordani.

– Nézz be hátra! – mondta Qeran Kavalnak. A kiképzőmester bólintott, és elindult a pult mögötti választóponyva felé.

– Könyörgök, ne! – kiáltotta Omara, és elállta Kaval útját. A férfi nem figyelt rá: félrelökte a nőt, és eltűnt a ponyva mögött. Rövidesen újabb kiáltások hangoztak fel, és egy pillanattal később a kiképzőmester egy fiatal fiút ráncigálva tért vissza, aki barna nadrágot, sapkát és mellényt viselt. Öltözete Jardirénál sokkal finomabb anyagból készült. A megtermett, jól táplált fiú egy-két évvel lehetett idősebb nála. Néhány idősebb lány követte őt: ketten barna ruházatot, hárman pedig a hajadonok fekete, arcot fedetlenül hagyó viseletét hordták.

– Abban am’Haman am’Kaji – mondta Qeran –, most velünk jössz a Kaji sharajba, hogy megtaláld a Hannu Pasht, az utat, amit Everam jelölt ki neked. – A fiú reszketni kezdett a férfi szavai hallatán.

Omara sírva megragadta gyermekét és megpróbálta magához húzni. – Könyörgök! Még túl fiatal! Csak egyetlen évet kérek!

– Elhallgass, asszony! – mordult fel Kaval, a földre taszítva a nőt. – A fiad már így is épp elég idős és kövér. Ha még egy napig veled marad, ugyanúgy khaffit válik belőle, mint az apjából.

– Légy büszke rá! – szólalt meg Qeran. – A fiad esélyt kap arra, hogy felülmúlja az apját Everam és a Kaji törzs szolgálatával.

Omara ökölbe szorította a kezét, de nem kelt fel a földről. Leszegte a fejét, és csendben zokogott. Egy nő se mert ellenszegülni a dal’Sharumoknak. Abban testvérei odaléptek anyjukhoz, hogy osztozzanak fájdalmán. A fiú oda akart menni hozzájuk, de Kaval visszarántotta őt. Abban végig sírt és kiabált, miközben a két katonára kiráncigálta őt a sátorból. Jardir még akkor is hallotta a nők zokogását, miután a vastag bejárati lepel a helyére került, és újra körülvette őket a piaci zsvaj.

A harcosok tudomást sem vettek a két fiúról, miközben a kiképzőtér felé vezették őket. Abban reszketve sírt menet közben.

– Miért bőgsz? – kérdezte Jardir. – Dicsőségtől ragyogó út áll előttünk.

– Nem akarok harcos lenni – mondta Abban. – Nem akarok meghalni.

– Lehet, hogy damát faragnak belőled – felelte vállat vonva Jardir.

– Az még rosszabb lenne – borzongott meg Abban. – Apámat egy dama ölte meg.

– Miért?

– Véletlenül tintát öntött az egyikük köpenyére – felelte a fiú.

– És a dama ezért megölte? – kérdezte Jardir.

Abban bólintott. Szemébe újra könnyek gyűltek.

– Azonnal kitorpte az apám nyakát. Olyan gyorsan történt... Előrenyúlt, reccsenés hallatszott, és apám a földre zuhant. – A fiú nagyot nyelt. – Én vagyok az egyetlen férfi, aki vigyáz anyámra és a nővéreimre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jardir megragadta a fiú kezét.

– Az én apám is meghalt – mondta –, és az emberek szerint anyámon átok ül, amiért három lányt szült egymás után. Mi viszont a Kaji törzs emberei vagyunk. Túl fogjuk szárnyalni apáinkat, és visszaszerezjük anyáink becsületét.

– De én félek – szipogta Abban.

– Egy kicsit én is – vallotta be fejét leszegve Jardir. Egy pillanat múlva viszont felderült az arca.

– Kössünk egyezséget!

Abban, aki a bazár farkastörvényei szerint nevelkedett, gyanakodva pillantott a fiúra.

– Milyen egyezséget? – kérdezte.

– Végigsegítjük egymást a Hannu Pashon – felelte Jardir. – Ha megbotlasz, én elkaplak, és ha én esek el, akkor majd te felfogod a zuhanást. – A fiú vigyorogva rácsapott Abban kerek hasára, amitől ő feljajdult. Pocakját dörzsölte, de nem panaszkodott, hanem csodálkozva nézett Jardirra. – Komolyan mondd? – kérdezte, miközben megtörölte a szemét.

Jardir bólintott. Mindaddig a bazár lepleinek árnyékában lépkedtek, de ekkor megragadta a fiú karját, és kihúzta őt a napra.

– Everam fényére esküszöm – mondta.

– Én pedig Kaji ékköves koronájára – felelte elmosolyodva Abban.

– Tartsátok a lépést! – kiáltott rájuk Kaval.

A kiképzőmesterek rovást vetettek a levegőbe, ahogy elhaladtak Sharik Hora hatalmas temploma előtt, és imákat mormoltak Everamhoz, a Teremtőhöz. A kiképzőtér az épületen túl helyezkedett el. Jardir és Abban mindent megpróbált szemügyre venni, miközben az edző harcosokat nézték. Egyesek pajzzsal és lándzsával vagy hálóval gyakoroltak, mások pedig meneteltek vagy egy ütemre futottak. Az Őrszemek létráik legfelső fokán állva egyensúlyoztak mindenféle támaszték nélkül. A többi dal'Sharum eközben lándzsahegyeket kovácsolt, pajzsokat rovászott, vagy a sharusahkot, a pusztakezes harcművészetet gyakorolta.

Tizenkét sharaj, vagyis iskola létezett, minden törzs számára egy, s ezek körbevették a kiképzőteret. Jardir és Abban a Kaji törzs